

Josef Pecinovský - HÁZÍM TI LASO, KAMARÁDE

Pohled do Westerovy nabubřelé tváře vzbuzoval odpor. Jeho pleš zářila jako svatozář i z miniaturního displeje náramkového telefonu.

"Spěchejte pomalu, Dame, abyste nenarazil," říkal zvolna a já litoval, že ho do té zpcené tváře nemůžu praštit. "Raději se zastavte, aby vás ta čerstvá informace neporazila."

"Mě hned tak něco neporazí, páchnoucí kornoute," užil jsem přezdívky vyslovované výhradně v jeho nepřítomnosti a narážející na všudypřítomné reklamy se specifickým balením jeho sušenek. Už jsem tušil, co bude následovat.

"Poslouchejte pozorně, Dame, jinak byste se mohl proměnit v bochník rosolu dřív, než to bude veřejnosti milé."

Ty řeči o bochníku rosolu mě skutečně dokázaly zastavit. Sešlapané podrážky mých sandálů téměř napevno splynuly s asfaltem širokého chodníku před budovou Ministerstva spojů. V tu chvíli jsem nedbal toho, že překážím spěchajícímu davu, i když bych se měl vlastně starat, aby jeho slova slyšelo co nejméně lidí.

"Rozumíte mi dobře, to jsem rád. Házím vám laso, kamaráde. Dnes od šestnácti hodin sedmnácti minut, koeficient čtyřicet osm."

Těžce jsem polkl.

V mysli se mi sbíhaly cifry a skládaly se zvolna do šestimístního čísla. Čtyřicet osm, to ho muselo stát víc než milión.

"To vám stojím za ty peníze?"

"Co bych neudělal pro obveselení veřejnosti."

Marně jsem vzpomínal, čím jsem ho kdy mohl tak popudit, aby svůj milión pustil právě do mých útroh. "Proboha proč, Westere?"

Jeho odulá tvář se úsměvem nasazeným na zdánlivě bezzubá ústa protáhla do široka a působila jako špatně seřízený monoskop.

"Řekněme, že se jedná o osobní zájem sekretářky Klaudie Rossové. Alergie na drzé zrzouny."

Než jsem stačil cokoliv odpovědět, jeho ksicht zmizel. Ostatně řekl mi všechno, co chtěl, a relace trvala předepsaných třicet vteřin.

Zvolna jsem se snažil všechno pochopit.

Od šestnácti sedmnácti? Vždyť už je šestnáct dvacet!

To ovšem znamená, že laso vyrazilo. Ale odkud?

Poplašeně jsem se rozhlédl, možná až příliš poplašeně.

Teď jde jen o to, kdo z kolemjdoucích si všiml, jak jsem vyděšený. Marceli, teď to chce myslet.

Jde ti o život! Co se týče příčin, těmi se můžeš zabývat později, pokud ti na to ovšem zbude čas.

Wester samozřejmě ví, kde jsem. Nepochybuji o tom, že určený muž s nabitým sedlem už vyrazil a blíží se rychlostí sanitního vozu právě na toto místo. A já nejsem na dvoudenní honičku vůbec připravený. Ale ani trochu. To nemluvím o tom, že o nějaké fyzické kondici se u mě vůbec nedá mluvit, tím spíš, že jsem přes zimu dobře tři kila přibral a teď funím i do kratších schodů. Především jsem pěkně nevyspalý a to je při honičce s lasem to nejzákeřnější. A příštích osmačtyřicet hodin si nezdřímnu, leda že bych se na pár hodin dokázal schovat.

Až jsem se podívil, jak v té chvíli chladně uvažují. Schovám se tam, kde mě Wester s největší pravděpodobností hledat nebude. Pod svícnem bývá tma. Mrštil jsem telefonem na chodník a přidupl podpatkem. I kdyby mi teď zavolal, ozve se mu jen poruchový tón. Víím, čeká mě pořádková pokuta za úmyslné odpojení od sítě, ale to je směšné proti tomu, co mě čeká.

S předstíraným klidem jsem se vydal vpřed. Nikdo si mě zatím nevšiml, byl jsem pro všechny právě tak anonymní postavou jako oni pro mě. A přece pro všechny ty tisíce lidí kolem sebe budu za pár hodin právě já znamenat to nejpříjemnější rozptýlení.

Westera ani nenapadne, že bych se mohl chtít schovat doma. To by přece byla ta největší hloupost, kterou bych mohl udělat. A on nasadí všechny páky, aby mě našel. Zadrží každý taxík, prověří všechny vlaky, je schopen zastavit všechny autobusové linky, nasadí policejní psy. Samozřejmě brzy na to přijde, že jsem se zašil přímo tam, kde on to nejmíň čekal, ale to už budu fit a v plné polní. Pak si může házet lasem, jak chce.

Prošel jsem kolem bloku domů a vlezl jsem do sklepa o tři vchody dál. Temnou chodbou (neodvažoval jsem se rozsvítit) jsem doklopýtal až ke schodišti, na jehož horním konci jsou dveře, od nichž vlastním klíče. Chvilí jsem poslouchal, ale v domě vládl obvyklý klid. Rychle jsem vyběhl do šestého poschodí, odemkl a zabouchl za sebou dveře. Opřel jsem se o ně a chystal se vydechnout.

Pak jsem pochopil, že doma nejsem sám.

Ze vzdálenosti šesti metrů, přímo v úhlopříčce pokoje, jsem hleděl do úhledně stočené spirály ostře zeleně zářícího lasa, jehož nejvýraznější dominantou byla červeně svítící hlavička.

Laso se vydalo směrem ke mně.

Jistě, neviděl jsem laso poprvé v životě. Dokonce se i několikrát proplazilo kolem mne, ale zatím jsem vždy mohl jeho hlavičku zaznamenat v zelené barvě. Nikdy mě nijak nevzrušovalo a dost jsem nechápal ten šílící zástup běžící v jeho stopách a dychtivě sledující každý zoufalý manévr oběti. Pronásledovaný jediný měl tu výsadu, že viděl hlavičku červeně. A teď jsem já hleděl jako přikovaný do té barvy neomítnutých cihel blížící se ke mně ve výšce jednoho metru nad podlahou rychlostí čtyři kilometry za hodinu. Od tohoto okamžiku se už laso nezastaví. Bude se vznášet ve stanovené výšce (určené zákeřně, aby v davu na chodníku nemohlo být na větší vzdálenost vidět), a pohybovat se vytrvale vpřed. Jeho cíl je jednoznačný - já. Neměl jsem teď čas litovat toho, že jsem nikdy "hru" na laso nehrál. Nezbylo než vzít do zaječích. Rychlost lasa jsem znal přesně a věděl jsem, že není problém mu uniknout. To jsem však netušil, že si dovede najít skulinu mezi zábradlím a schodištěm a že tudíž budu mít jeho hlavičku stále za zády. Nu, schody jsem zvládl. Rozrazil jsem domovní dveře a zabouchl tu těžkou dřevěnou masu za sebou. Věděl jsem, že ta chabá překážka nemůže laso zadržet, ale chtěl jsem vidět, jak si s ní poradí. Protlačilo se klíčovou dírkou. Na rychlosti to nebylo znát.

První a vcelku pochopitelnou reakcí bylo rozběhnout se. Běžet, běžet pryč, ztratit se mu z očí. Zatím jsem však ještě neslyšel o člověku, kterému by se podařilo laso setřást. Našli se borci, kteří lov dokázali přežít, ovšem jen proto, že na ně někdo utkal laso příliš krátké a oni to fyzicky vydrželi. Ne náhodou se lov začíná zpravidla v době, kdy je na ulicích nejvíce lidí. Právě tak i v mém případě. Začít běžet sice znamená, že se vzdám potenciálnímu nebezpečí, vzápětí však připoutám pozornost chodců. A ten, kdo jako první správně označí pronásledovanou osobu, získá sice nevelkou, přesto však nikoli zanedbatelnou prémii. Navíc ho pak čeká pozornost novinářů, televize, objeví se na titulních stránkách deníků jako člověk, který má mimořádný postřeh, a těžko se najde někdo, kdo by se nechtyl takové příležitosti. Utíkat před lasem znamená zapsat zbytečně brzy svůj obličej do paměti miliónů, které si už ohlírají, aby laso neztratilo správný směr. Pokud však půjdu rychle, ale klidně, mohu vypadat jako obyčejný chodec, kterého nezajímá, co se děje za ním a kterého se to vlastně ani netýká. Pak možná budu mít šanci ztratit se té potvoře z očí. A laso reaguje pouze na přímý vizuální kontakt, jinak se musí spoléhat na informace z davu.

Vím, můžu se na všechny lidi vykašlat, všem bez servítků oznámit, že jsem to já, na koho je soustředěna všechna ta pozornost, a potom jít. Laso se pohybuje rychlostí čtyř kilometrů za

hodinu. Stačí jít a jít - po dobu čtyřiceti osmi hodin. Ukažte mi toho, kdo to vydrží. Čtyřicet osm hodin po čtyřech kilometrech, to je úplná maličkost - sto devadesát dva kilometry nonstop chůze či běhu... A to jen v ideální přímé trase, ve skutečnosti mnohem víc, protože laso si dovede všechny vzdálenosti zkracovat.

Něco předstírat se ukázalo úplně zbytečné. Jen jsem udělal prvních deset kroků, všiml jsem si malého mikrobuse na druhé straně ulice. Čněly z něho jako ostny kaktusu objektivy televizních i filmových kamer. Wester si to pěkně pojistil. Televizní diváci budou mít dokonalý zážitek od první minuty. Ušklíbl jsem se do dlouhých skel namířených na mne a hledajících v mé tváři stopy děsu a paniky. Těch se tam možná mohli dočkat, když jsem pádil po schodech.

Podíval jsem se na svého pronásledovatele. Visel ve standartní výšce a "ploužil" se za mnou. Červená hlavička signalizovala akutní nebezpečí. Povšiml jsem si davu, který se zabal shromažďovat na dosud prázdné ulici. Od tohoto okamžiku budu mít kromě lasa za sebou tisíce zvědavců dychtících po mé smrti. Víím, málokdo vydrží kráčet s lasem déle než dvě tři hodiny, tu a tam se někdo udrží vsedě za volantem, dokud mu v tom nezabrání policie, dopravní zácpa či dopravní předpisy, ale ten počet osob bude zhruba stálý. A všichni, dychtiví zábavy a peněz, si neodpustí, aby neoznámili na patřičná místa jakýkoliv můj pokus o únik.

Pravými koly parkoval na chodníku můj automobil. Nedoufal jsem, že bych jej teď našel. Pochopitelně mě lákal, ale laso jsem měl za sebou slabých pět metrů a nemusel bych to stihnout. Přidal jsem do kroku a obešel celý blok. Nikdo mi v chůzi nebránil, bylo to přísně zakázáno. Pronásledovanému nesmí nikdo úmyslně položit do cesty ani slámku. Ale kdo za to může, když náhle padne závora, zabouchnou se dveře či vjede na chodník automobil? Takové věci se také stávají. Ale ne teď, v prvních hodinách štvance. Bylo by to příliš nápadné.

Když jsem se podruhé přiblížil k zaparkovanému vozu, laso ještě nevyplulo zpoza rohu. Je to víc než sto metrů, tedy minuta k dobru. Bleskově jsem odemkl dveře a skočil za volant. Pochopitelně jsem se snažil vše dělat navyklými pohyby, ale ruce se mi třásly. Sešlápnout spojku, otočit klíčkem v zapalování. Ještě jednou, a znovu. Zrcátko mi oznámilo, že červené světélko vyklouzlo z příčné ulice následováno černou masou hlučícího davu. Televizní vůz zastavil dva metry ode mne. Projel bych však mohl, zásady nebyly porušeny. Startér se otáčel jako špatně promazaný žentour, motor však ani neškytl. Vyskočil jsem ven a trhl kapotou. Zdánlivě bylo vše na svém místě, ještě jsem však stihl odklopit víčko rozdělovače. Mohl bych se s Westerem klidně soudit celé roky, nikdy bych mu nedokázal, že to byl on, kdo nechal vyjmout palec. Nepotřebné klíče jsem vztekle mrštil do kanálu.

Wester vedl jedna nula.

Usoudil jsem, že by nebylo špatné lasu na pár minut zmizet. Jen těžko se ale prchá člověku, který má prázdný žaludek a neskonanou žízeň. Zkuste však zmizet lasu a hordě samozvanců. S lasem by to nebylo tak těžké, ale ta čeládka nedá člověku pokoj. Udělal jsem však jeden marný pokus, o jehož negativním efektu jsem byl přesvědčen předem. Unikl jsem lasu asi o půl kilometru a když jsem se pak ohlédl, neviděl jsem ani tu červenou šušulku, ani nenapravitelné zvědavce. Bohužel jsem měl dost nohsledů i ve svých stopách. Naskočil jsem do taxíku stojícího na stanovišti.

"Na nádraží," zachrčel jsem co nejlhostejnějším hlasem.

Nepochybuji o tom, že taxikář slyšel, a proto bylo zhola zbytečné výzvu opakovat. Přesto si dál vypisoval cosi v malém bločku a s neobyčejnou pečlivostí opisoval cifry z taxamtru. Jistěže, mohl mě odvézt třeba až na druhý konec města, nic mu v tom nebránilo a nikdo by mu to také nevyčítal. On však měl smysl pro realitu a pro společenskou zábavu. Když jsem se asi minutu nehýbal, otočil knoflíkem a pustil televizor.

Člověk v záběru se mi podobal víc než výmluvně. Hlas komentátora přesvědčoval všechny o tom, jak velkou službu společnosti prokážou, když upozorní na převlek či na jinou významnou

okolnost. Všechny informace budou vyhodnocovány a podle zásluh oceňovány. Nejlépe honorována je pak ta informace, která přivede laso k lovenému v okamžiku, kdy už nemůže uniknout. Říká se jí poslední informace a pro informátora má cenu tři set tisíc. Pak jsem ještě vyslechl reklamu na Westerovy jemné krekry; vysedávat v taxíku dál bylo zbytečné. Ostatně jsem k tomu už ani neměl čas. Pár vteřin poté, co jsem se opět octl na chodníku, se zeleně zářící had protáhl nad zadními sedadly parkujícího vozu. Řidič mi ještě pokynul rukou a ironicky popřál šťastnou cestu. Těžko se vžít do jeho chápání. Nic nevydělal a navíc přišel o tučné rito. Měl jsem hlad a nesměl jsem se zastavit. Nerad bych také vstupoval do nějakého bistra. Všechny budovy jsou pastmi. Laso volí v uzavřených prostorách jinou taktiku a i rychlost, ač se nemění, připadá v místnostech člověku mnohem vyšší. Měl jsem však známého barmana, dokonce mi leccos dlužil. Jen se k němu dostat.

Dostihl jsem tramvaj v okamžiku, kdy opouštěla zastávku. Přivěsil jsem se k hroznu lidí visícímu na zadní stupačce. Místa tam bylo tak pro jednu ruku a jednu nohu. Laso zůstalo kdesi vzadu a nikdo z cestujících ani osádky neměl příležitost je spatřit. A přesto... Po dvou minutách náhle železný vůz zastavil a řidič ohlásil poruchu na trolejovém vedení. Náhoda?

Ostatně, na každém rohu visí televizory a moje tvář je teď už nejznámější v celém městě. Předstihl jsem v popularitě starostu i všechny senátory, jsem známější než boxerské hvězdy či zpěváci pop-music. S jedním malým rozdílem - moje hvězda nebude zářit příliš dlouho, jen do té doby, než zhasne moje laso.

Jezte Westerovy krekry!

Když jsem si představil jejich chuť, bylo mi na zvracení.

Zpomalil jsem. Desítky paží ukazovaly lasu správný směr, ač nemusely. Laso mě vidělo a vnímalo. Nechal jsem toho hada dlouhého teď už jen sedmačtyřicet metrů dolétnout téměř na dosah ruky. Neomylně a bez zaváhání mířilo tím jediným správným směrem. Chtěl jsem si zjistit, jak se chová při osobním kontaktu. Víím, byl to tanec na ostří nože, ale právě tyto zkušenosti jsem musel získat, dokud jsem ještě při síle. Až mě dohoní v naprosto vyčerpaném stavu, mohl bych pak udělat nenapravitelnou chybu. Šel jsem přímo vpřed a držel ten špagát pět metrů za sebou. Skoro mi dělalo problémy kráčet tak pomalu.

Vešel jsem na přechod, když se rozsvítila červená. Něco mě napadlo. Nechal jsem ten roztomilý motouz přilétnout téměř na dosah ruky a pak jsem vyběhl na krátký tanec smrti. S obtížemi jsem se vyhnul tramvaji a skokem plavno se přenesl na protější chodník za protivného kvílení brzd smýkajícího se vozu. Když jsem se pak ohlédl, zjistil jsem, že tramvaj rozporcovala mého dlouhého nepřítele na nejméně sedm kusů. Pohaslá hlavička se se zbytkem krčku kroutila v křečovitých stazích na asfaltu, to ovšem jen do chvíle, než ji zakryla nemilosrdná pneumatika dalšího automobilu a rozmačkal na kaši.

Tak. Westere, teď je to jedna jedna.

Jistě by nebylo nezajímavé sledovat, jak se všechny ty kousky lasa budou shledávat dohromady a tvořit opět jediné individuum, tuto rozkoš jsem však musel přenechat ostatním. Mohl jsem si však být téměř jist jednou maličkostí. Rozkouskované laso není zcela všedním zážitkem a každý tedy bude dychtit po tom, aby mu neušel ani ten poslední detail z jistě namáhavé metamorfózy. Pozornost je soustředěna jinam, měl jsem čas.

Billův dragstór se honosil pestrými vývěsními štíty nad třemi rohy. Nenuceně jsem vešel dovnitř a posadil se na nejkrajnější barovou stoličku. V lokále bylo poloprázdno, jen na parketu se jeden svíjel v dojemné extázi za brumu dost nerytmické hudby a asi deset stoliček okupovali zjevně se nudící hosté. Bill stál za pultem a jeho osmahlá tvář si mě prohlížela skrz narůžovělou sklenici. Spojil takto nutné s užitečným.

"Co si dáš, ty stará vojno?" uslyšel jsem vyuzený hlas. "Zapomínáš na kamarády, Dame, už jsem tě tady skoro měsíc neviděl. Při tvé příslovečné žízni snad nemusím pochybovat o tom, že dáváš vydělat konkurenci."

Jako obvykle nesmyslně žvanil, ale ty jeho kecy mi nevadily. Oslovoval mě, jak je mezi mými přáteli zvykem, příjmením. Mé oči bezděčně sklouzly na skříňku nad nálevním pultem a přikovaly se k reklamě na Westerovy kreky. Měl jsem tisíc nápadů, jak s tou samolepkou naložit, ani jeden jsem však nemohl použít.

"Whisky. Dvojitou. Nekřtěnou," vyslovil jsem objednávku a dal jsem mu částečně najevo, že mám jisté tušení o jeho nedobrých zvycích.

"Snad nebude hned tak zle," naoko se mračil. Já jen doufal, že k němu zpráva o mé nehodě s lasem ještě nepronikla, nikde jsem také neviděl zapnutý televizor. Bill zručně odměřil nápoj a nechal sklenici projet přes pult jako krasobruslařku mezi mantinely, pak mi přihrál i led.

"To víš, jsou těžké časy," mružel a já v těchto slovech cítil jistou dvojsmyslnost. Je to sice přítel, ale kdoví, jak by se zachoval, kdyby věděl... Neměl jsem moc chuti ho testovat. Jen jsem si překontroloval, zda je v baru vše při starém. Bylo. Skluzavka, vedoucí přímo na ulici, končící lůžkem z pěnového plastiku, využívaná Billem pro odsouvání nepohodlných návštěvníků, byla zřejmě v použitelném stavu. Jedinou nevýhodou tohoto rychlého způsobu cestování mohl být snad jen fakt, že si onu podušku občas kolemjdoucí pletli s toaletou.

Bill se dal do bezvýznamného tlachání. Jako vždycky v těchto chvílích, kdy nebyl právě přetížen prací, dokázal hovořit dlouhé hodiny o ničem, a já byl ve stavu, kdy se mi právě takové nekonkrétní řeči hodily k nabrání další energie. Tomu, že bych se tady mohl schovat na celé dva dny, nebylo možno věřit. Je tu až zbytečně velký provoz a má tvář je příliš známá.

"Jo, jen tak mimochodem, Dame. Jsem přece kamarád. Sežrat tě nenechám."

Zůstal jsem jako opařený. To je od něj skutečně velmi hezké. Pokud věděl o tom, kde právě moje laso je, jistě měl jakési znalosti o tom, kdo je právě sem povolal. Teď, aby z toho měl větší psinu, mě nechá utéct. Když jsem se po hlavě vrhl do té jeho skluzavky, ještě jsem zaslechl:

"Tu visku ti napíšu na futro!"

Pomyslel jsem si, že existuje jen nepatrná pravděpodobnost, že bude mít příležitost ji vyúčtovat.

Dopadl jsem obličejem do hromady molitanu a když jsem se posbíral, viděl jsem, že se na mne šklebí nejméně tisícíhlavý zástup. Přitáhl sem za lasem, a to ostatně na sebe nenechalo dlouho čekat. Vyjelo ze skluzavky, jako by i ono projevovalo z toho houpavého pohybu přirozenou radost.

Ani jsem ten svůj drink nestačil dopít.

"Marcel Dam opustil včas a s minimálním předstihem své dočasné útočiště v baru Siréna. Ze záznamu vám ještě jednou přehrajeme jeho efektní únik, jenž si v originalitě nezdá se známým Abrahamovým obratem. Vzhledem k tomu, že má pronásledovatele v patách, nezbyvá mu než pokračovat v útěku. Jaké se asi honí myšlenky v hlavě tohoto zajímavého člověka? Jaké klíčky ještě asi vymyslí, než i on v tomto nerovném boji podlehne? K tomu musím dodat, že jeho zákrok s tramvají a přechodným narušením lasa byl sice účinný, ale nepřilíš originální.

A my známe Dama jako člověka velmi podnikavého, a jak můžete i vy sledovat na svých obrazovkách, neobyčejně rozvážného a klidného. Po dvou hodinách pronásledování si vede už s rozvahou zkušeného matadora, neprchá bezhlavě, dodržuje dostatečný a bezpečný odstup a pokradmu sleduje počínání lasa. Má pochopitelně dost sil, ale jsme teprve na počátku celého lovu. A bych nezapomněl, je nepochybné, že Mmrcel Dam zcela pravidelně užívá Westerovy kreky..."

To je výsada toho, kdo dokáže hodit lasem. Po celou dobu honu jsou v televizi výhradně jeho reklamy, dokonce i na účet oběti. S jakou chutí bych tomu idiotovi kopl do mikrofonu!

Nezbylo mi než zachovat důstojnost a kráčet nadále pomalým tempem. Teď si nemohu dovolit nějakou ostudu nebo zbabělý čin, popudil bych proti sobě veřejnost. To jsem však netušil, že se vzápětí ten mikrofon octne přímo před mým nosem. Moderátor za mnou mírně poklusával a kulový vrchlík jeho nezkraceného pupku při jeho poskocích směšně vibroval.

"Co říkáte, Dame, vydržíte to?"

Zastavil jsem se, čímž jsem umožnil davu trochu ocenit svou odvahu.

"Já to vydržím," sípěl jsem bílý vztekem, "ale to jen proto, že jsem v životě do těch zasraných kornoutů ani nekousl. Stojí totiž za hovno."

Tohle mě vzápětí mrzelo, ale nemohl jsem si pomoci. Dobře jsem tušil, že právě po takové antireklamě jejich spotřeba vzroste přinejmenším o dvacet procent.

Odstrčil jsem toho pupkáče a naskočil na jízdní kolo, jež mi tu jako na přání nechal kterýsi dobrodinec volně opřené o strom. Vypadalo to na panický úprk, ve skutečnosti jsem však dobře věděl, co dělám.

"Vážení přátelé," slyšel jsem nahlas puštěné reproduktory, které se navzájem překřížovaly z obou stran ulice. Pronásledovaný Marcel Dam nyní prochází na odcizeném jízdním kole značky Mortimer jižním směrem Hemingwayovou ulicí a blíží se ke křižovatce s Darwinovou. vzdaluje se od svého lasa značnou rychlostí, laso mu pochopitelně nestačí. Získá Dam rozhodující náskok? Sledujeme už teď rozhodující okamžiky celého honu? Dam minul křižovatku s Darwinovou ulicí a blíží se k Berensteinově..."

Konečně ten hnusný hlas ztichl, nezmlklo však hučení vozu s televizními kamerami. Ty podávaly v kterémkoliv okamžiku zprávu o mém pohybu a laso si brzy mohlo zkrátit cestu. Měl jsem zachovat přímý směr...

Ostatně, brzy jsem pochopil, že daleko nedojedu. V Berensteinově ulici byla vozovka posypána nejméně dvěma kilogramy hřebíků. Neznámý dobrodinec byl určitě jedním z té stovky lidí, která se tady vykláněla z oken. Mám si stěžovat na smůlu? Nikdo přece nesmí pronásledovaného jakýmkoliv způsobem zadržet...

Pokud bych přežil, mohl bych nechat spustit vyšetřování, kdo vlastně má ty hřebíky na svědomí.

Pokud bych to přežil a měl na to. V opačném případě se o to nebude zajímat vůbec nikdo.

Mrštil jsem kolem proti zástupu na chodníku a doufal jsem, že aspoň někomu přivodím bouli. Jako malé zadostiučinění pak pro mne byla skutečnost, že museli košťátkem zamést silnici, než se za mnou kameramani mohli pustit dál.

Samozřejmě, že jsem jim daleko neutekl.

Za půl hodiny jsem se ocitl znovu na místě, kde celý ten kolotoč započal. Byl jsem před svým domem.

V jakémsi náhlém záchvatu paniky jsem vběhl do domu a bystře za sebou zamkl. Tu paniku jsem se trochu snažil hrát, ale ve skutečnosti mi k ní moc nechybělo. Už hodinu jsem šmoulal v hlavě nápad, o němž jsem si myslel, že je dobrý, a teď jsem se třásl, aby mi ho nějaká maličkost nezhatila. Všichni si teď myslí, že jsem v pasti, já však seběhl po deseti schodech do sklepa. Teď se mi nesmírně hodilo, že jsem se předloni na žádost domovníka zapojil do velké deratizační akce. Systém kanálů pod naším blokem i v nejbližším okolí jsem měl v malíčku. Vklouzl jsem do něj šachtou, o které věděl kromě mě už jen domovník.

Teď budou prohledávat dům, zatímco laso bude bezcílně kroužit po chodníku a čekat na informaci. Potom prozkoumají všechny byty a teprve až zjistí, že jsem se nikde nemohl schovat, prohledají i sousední domy a pak si možná někdo vzpomene na kanály. Šílící dav vnikne dovnitř a nenechá jediný čtvereční metr kanalizace neprohledaný, nepochybně za sebou vtáhnou i moje laso, protože budou zmatkovat a ve tmě někdo snadno určí souseda za mne. Já budu mezitím dokonale ulitý jinde.

Už se téměř setmělo, což se mi docela hodilo. Měl jsem jen malou naději, že v domě o čtyři bloky dál někoho potkám, přesto jsem však kanálovou mříž nadzvedával s největší opatrností. Překonat šest poschodí po požárním schodišti, to pro mne byla hračka, a Margita zpravidla nechává otevřenou ventilačku v koupelně.

Právě tak i dnes. Teď se mi hodilo, že jsem od ní několikrát musel právě tudy.

I dál mi přálo štěstí, protože byla sama a dokonce projevila i radost nad tím, že mě vidí. Bože, jaký je to blahý pocit po třech hodinách honičky se konečně zastavit a nechat si proudit po těle chladivou kapalinu. Stál jsem pod sprchou deset minut, nu a pak jsem se ještě stihl oholit. Konečně jsem vypadal zase jako člověk. Pokud bude mít Margita rozum, možná by se mi tady mohlo podařit i přespat, a ona vypadala na to, že rozum mít bude. Ležela na lůžku v rozevírajícím se župánku. Stačilo jen rozvázat lesklou šňůru, kterou byl ten pseudočínský oděv přepásán. Hladil jsem to měkké bílé tělo a poslouchal její hloupé tlachání. Skoro jsem zapomněl na to, že tam někde na ulici brousí teď už jistě vzteklé laso a tlupa ničemů dychtivých peněz hledá Marcela Dama po celém městě. Nezhasl jsem, ostatně jsme to v podobných chvílkách neměli rádi. Vždycky jsem si myslel, že by to pro mně byla ideální manželka, ona však o nějakém pevném svazku nechtěla ani slyšet. Teď se mi výborně hodilo, že o mém vztahu k ní vlastně vůbec nikdo nevěděl.

Přijala mé něžnosti s neobyčejnou vášnivostí a já zabořil svou hlavu do jejího měkkého těla dychtícího po pořádném chlapovi. V té chvíli jsem v místnosti uslyšel jakési klapnutí.

"To nic, to je spínač klimatizace," zašeptala, ale já už byl dole z postele. Rázem jsem se octl zpátky v realitě a moje vášně pohasly jako svíce v uragánu. Pak jsem strhl závěs, oddělující prostor malé kuchyňky. Hned za ním se krčil chlap s televizní kamerou, která dosud bezostyšně snímala vše, co se v garsonce odehrávalo.

Pochopil jsem, co asi teď vysílají v přímém přenosu, a kdyby se ten chlap předčasně neprozradil, mohli mít záběry natolik unikátní, že bych se jimi navěky proslavil. Bohužel in memoriam.

Zavřenými dveřmi totiž právě proniklo do bytu moje červeně rozsvícené laso.

Ta mrcha nepochybně sledovala televizní přenos právě tak pozorně jako všichni ostatní, a když viděla, kde jsem zmizel, snadno si domyslela, kam asi teď půjdu. Kameraman tady musel být dřív než já... Co všechno byla schopna obětovat pro mizerných tři sta tisíc! A ono jí to málem vyšlo. Teď však neslýchaně ječela a já dodnes nevím, zda se tak polekala živého lasa ve svém pokoji či zda vřeštěla proto, že její plán ztroskotal.

Na to, abych kolem červené hlavičky pronikl na schodiště, nebylo ani pomyšlení. Zůstat tady a hrát si s lasem na kočku a na myš, to by se mi mohlo dařit nanejvýš tak dvě minuty, nemluvě o tom, že ta potvora Margita by mi jistě v nestřeženém okamžiku podtrhla nohy, aby jí ta jídašská odměna nakonec neunikla. A tak nezbylo než ustoupit do koupelny a vyběhnout na požární schodiště. Venku nebyla tma, pořádal jsem představení pro dvě desítky obyvatel tohoto malého dvorku a pro pár miliónů u televizorů. Jistě tušili, kudy budu prchat, a osadili střechu reflektory. Nahý jako Adam bez fíkového listu jsem sjel po ocelovém schodišti dolů. Tentokrát to skutečně byl závod o život. Ta hlavička mi snad dýchala přes rameno, protože jsem měl pocit, že i ty rezavé schody září do červena. Z nejbližšího odpočívadla jsem seskočil, protože jinak bych se příštích minut nedočkal. Vyrazil jsem k velikým vratům, jež v průjezde oddělovala dvůr od ulice. Klikou jsem však lomcoval marně.

Teď jsem měl možnost vychutnávat pocity krysy zahnané do rohu. S jedním malým rozdílem - kdybych se tak jako ona v zoufalé snaze podniknout cokoli do svého lovcce zakousl, jeho by nic od nekalých úmyslů nemohlo odradit. Moc jsem nepochyboval o tom, kdo nechal bránu zavřít. Naštěstí mé svaly pracovaly i v okamžicích, kdy mozek selhával. Tady na dvoře jsem mohl s lasein přece jen chvíli laškovat. Napřed jsem se musel vydýchat, a tak jsem chodil sem a tam asi

tři minuty kolem stěn. Laso mě slepě následovalo. Pak jsem je zvolna opět zavedl k bráně a odtud jsem se vrhl bleskovým výpadem napříč celým dvorem ke kanálové mříži. Byla těžká jako kus kamene, jako bludný balvan, jako skála. Včas jsem uhnul blížící se pohromě. Znovu trochu procházky. Chladně jsem uvažoval. Zbývá mi už jen požární schodiště, a po něm vyběhnout šest poschodí. Ven se musím dostat tím jediným bytem, který v domě znám. Dokážu však stoupat rychlostí čtyř kilometrů za hodinu? Kolik je to vlastně metrů za vteřinu? Neměl jsem chuť ani čas to počítat. Bylo to zbytečné - buď se mi podaří vyběhnout, nebo... O tom raději nepřemýšlet. Po očku jsem se podíval vzhůru. Margita stála pochopitelně v okně jako všichni ostatní zvědavci a teprve teď jsem pochopil, že ten dav cosi křičí, nebyl jsem však v stavu, porozumět mu. Pochybuju však, že mi fandili. Zejména Margita musela být dost našťvaná, když viděla, jak jí tady tři sta tisíc uniká přímo z náruče.

Vydýchat se, naplnit plíce kyslíkem, chodit pomalu a s rozvahou. Pak odvést laso co nejdál. Teď. Mám na to jediný pokus, bez možnosti opravy. Pokud zakopnu, budou mi zítra psát nekrology. Pokud to šlo, bral jsem ty špinavé schody po čtyřech, pak už jen po třech. Na obrátkách jsem se zdržoval minimálně, ať už proto, že každé ohlédnutí bylo jen ztrátou času, či proto, že ohlízet se bylo zbytečné.

Teď už vím, že jsem okna v Margitině garsonce dostihl přesně v tutéž chvíli jako hlavička lasa. Přesto, že záběry toho úprku po schodech měly být pro většinu lidí pohoršující, dozvěděl jsem se, že je večer v televizi na všeobecnou žádost opakovali.

"Ty svině!" zaječela Margita, již se právě definitivně zhroutila její představa o mamonu. Byla první, kdo mě chytil za ruku, první, kdo porušil pravidlo nedotknutelnosti. Ach ovšem, právě takhle mě chtěla držet v náručí, abych ve chvíli, kdy bych sténal rozkoší, se stal obětí toho ohavného hada, a ona by se pásla na mých mukách, na tom, jak by se mé tělo roztékalo za příznaků odeznívajícího orgasmu a ona by byla přímo u toho. Otočil jsem se a vrazil jí facku. Na víc jsem neměl čas.

Laso se dotklo mé ruky.

Prudce jsem trhl a ucítil strašlivou bolest. Kůže se na místě dotyku okamžitě rozpustila a vsákla se do útrob lasa. Když jsem sbíhal po schodech, cítil jsem na levém zápěstí plamen autogenu. Naštěstí jsem se vyškubl včas, takže mi vlastně bylo hej. A nikdo už nedokázal zamknout normální vchod do domu, či spíše nikdo k tomu nenašel odvahu, neboť by to bylo až příliš nápadné, a pak, co by to bylo za konec odehrávající se kdesi za zápražím zcela mimo dosah diváků i bez přítomnosti televizních kamer.

Na ulici na mne čekal dav a tři vozy s kamerami; lidé se přede mnou ochotně rozestoupili. Měl jsem za sebou tři hodiny pronásledování a dvakrát jsem to málem schytl.

Dá se to vůbec přežít?

To, co se odehrávalo v příštích třech hodinách, se v mých vzpomínkách projevuje jen jako jakýsi matný záchvěv odrazu myšlenek choromyslného člověka. Nevím, kudy jsem vlastně chodil, nevím, s kým jsem hovořil nebo co jsem dělal. Domnívám se, že jsem vůbec nesešel z ulice, a přesto jsem si po deváté večer uvědomil, že jsem jakž takž slušně oblečený. To jsem zřejmě navštívil nějaký obchod a oblékl jsem se proti vůli majitele. Ten toho nepochybně ihned v přímém přenosu využil k bombastické reklamě. Neměl jsem hlad ani žízeň, takže jsem asi taky stihl návštěvu v některém podniku veřejného stravování. Když jsem později konfrontoval svůj pohyb s mapou, napočítal jsem, že jsem od sedmi do deseti večer ušel něco kolem patnácti kilometrů, nakonec jsem se však při plném toku myšlenek přistihl, jak chodím kolem dokola náměstí Svornosti a za mnou se žene rovnoměrně křivočarým pohybem onen zelenavý had, dostávající v září oranžových výbojek absurdní odstín - pochopitelně kromě hlavičky, na níž

světlo nemohlo mít žádný vliv, protože její záření útočilo přímo na sebezáchovná centra mého mozku.

Ten špagát byl už o šest metrů kratší, mně se však zdálo, že nebyl ani milimetr. Dav kolem sice prořídil, ale stále ještě bylo na můj konec zvědavost dost lidí. Ostatní patrně otrávil, že jsem se přestal pokoušet o nějaké uskoky či léčky - prostý ústup je silně jednotvárný a pro pozorovatele nepochybně i dost otravný, a tak se většina senzacechtivých soustředila do tepla svých bytečků s očima přilepenýma k telestěně.

Chodil jsem do čtverce kolem malé fontány a neuvědomoval si, že tím, jak lasu ponechávám značný odstup, si jen prodlužuju trasu úniku. Pustil jsem je na dva metry k sobě a sklídl jsem od davu utvořivšího kolem mne kruh o průměru asi padesát metrů slabý potlesk. To mě trochu probudilo. Pochopil jsem, že jsem prakticky na dně fyzických sil. Za těch šest hodin laso nutně urazilo čtyřicet kilometrů, já pak určitě o pět víc... Nikdy v životě jsem před tím neušel víc než deset kilometrů najednou. Neměl jsem na nohou své boty, a ty sandály, co v nich vězela má zničená chodidla, byly vhodné na všechno jiné, jen ne na dálkové pochody. Brzy mi na nohou naskočí velké vodnaté puchýře, které znemožní chůzi úplně. Kyselina mléčná začne nutit svaly do klidu. Kolik hodin ještě vydržím tohle děsivé tempo? Pokud nepřijdu na něco geniálního, pak je ze mne do rána mrtvola a ten ničema Wester bude o dalších pár milionů bohatší díky reklamě, která s mým koncem bude úzce souviset.

Uvnitř kruhu, který jsem opisoval, stála zurčící fontána a neobyčejně vysoký stožár s ostrými reflektory, prosvětlujícími rozlehlý prostor náměstí a nedaleké renesanční museum. Veden náhlou myšlenkou jsem se vydal přímo k tomu stožáru. Víím, ten nápad byl šílený a neslyšel jsem o tom, že by se kdy někdo pokusil o něco podobného, a v tu chvíli jsem vlastně ani nedoufal, že by mi ten kousek mohl vyjít. U sloupu jsem se zastavil a vyčkal, až laso přilétne na dosah ruky. Bylo tam v několika vteřinách. Odporný olezlý hladový had. Kroutící se červ. Kontroloval jsem jeho polohu a obešel jsem sloup. Musel jsem se sehnout, abych nenarazil do těla té zelenavé obludy, jejíž hlavička opisovala smyčku v mých stopách věrně jako štěnice. Když se kruh uzavřel, obešel jsem stožár ještě jednou a pak jsem se odrazil a skočil. Prolétl jsem plavmo smyčkou, kterou laso kolem sloupu vytvořilo. Nutno dodat, že nejsem žádný akrobat a beton náměstí Svornosti není nejměkčí. Jakž takž jsem však kotoul dotočil a postavil se na nohy. Mrkl jsem po lasu. Vyšlo to! Vlezlo do vlastní smyčky jako beran pod řezníkovu sekeru. Co nejrychleji jsem dostihl ocas lasa, na rozdíl od hlavičky neškodný, a prudce jsem zatáhl. Kdybych se o něco takového pokusil jen o pět hodin později, skončil bych asi špatně. Teď jsem jen mohl poděkovat Westerovi, že na mne poslal laso dostatečně dlouhé. Táhl jsem jako býk a utahoval tu smyčku, jež se splétala kolem stožáru, a ač se ke mně hlavička blížila, nedosáhla blíže než na dva metry.

Později jsem měl příležitost se dozvědět, že můj kousek vešel do dějin pod názvem Damův skok a je poměrně často používán.

Inu, nečekal jsem, až se laso samo rozuzlí, doufal jsem však, že mu to potrvá dost dlouho. Prošel jsem davem, který se za uzalého potlesku rozestoupil, a měl jsem co dělat, abych vydržel jít důstojným krokem a nerozběhl se. Kupodivu mi vyšla i další část plánu. Nevydal se za mnou nikdo ze zvědavců, jediná televizní kamera. Všichni byli zvědaví, jakým způsobem si laso pomůže z té nezáviděníhodné situace a nikdo z kameramanů nebyl ochoten si nechat od svého šéfa vyčinit; že prošvihl tak jedinečný okamžik.

Naskočil jsem do taxíku stojícího na stanovišti takového půl kilometru daleko a udal cíl pětadvacet kilometrů vzdálený. K mému úžasu se řidič poslušně rozjel.

Taxikářova reakce mě překvapila - nechtělo se mi věřit, že by dnes večer žil ve městě někdo, kdo by neznal můj obličej. Přesto seděl za volantem jako sfinga a pilně ujížděl k cíli, který jsem stanovil, a ani jednou se nepodíval do zrcátka a nedivil se, jakého zvláštního a nervózního

pasažéra veze. Za necelou půlhodinku na místě, vykrojil ladný oblouk a zastavil v úplně temném koutě.

"Tak jsme tady, šéfe," zahlaholil typickým taxikářským slangem. Teď jsem si uvědomil jeden nikoliv nepodstatný detail: mohl jsem sice vyskočit a vzít nohy na ramena, ale asi by mě snadno dostihl.

"Víte, já nemám peníze," řekl jsem nesměle a očekával pochopení. Usmál se.

"Kde byste je vzal, Dame. Nechci od vás ani haléř, na tomhle ritu vydělám nejmíň tisícovku. Koukejte zmizet tak, abych neviděl kam, a za minutu volám na úřad, kdy a kde jsem vás viděl. Jasný?"

Bylo mi to jasné víc než dost. Kdyby mě neodvezl, byl by to hlupák, který by si nechal proklouznout tisícovku mezi prsty. Skoro mně připadalo, že je podobným praktikám navyklý. V této chvíli byl on jediným, kdo mohl podat informaci, kde se nalézám, a bylo od něj celkem fér, že mi to řekl. A proč ne, na jeho peníze to vliv mít nebude.

Za dvě minuty už jsem byl zalezlý v jednom nenápadném sklepe a byl jsem docela rád, že jsem nikoho nepotkal. Měl jsem před sebou nejméně šest hodin, v nichž jsem se mohl trochu prospat a připravit se na zítřejší perný den. Ulehl jsem na kamennou podlahu a chtěl se pokusit vymyslet nějaký další trik. Nevymyslel jsem nic, protože jsem o chvíli později usnul.

Probudil mě jakýsi šramot.

Dosud neproniknutelná tma se začínala proměňovat v slabý příznak rodícího se dne. Nevěděl jsem kolik je hodin, ale hned jsem si samozřejmě vzpomněl na laso, které celou noc svým rovnoměrným tempem proudilo ulicemi k místu, jež označil taxikář. Tam se zastaví a začne kroužit, což bude pokyn pro dav, aby se vrhl do prohledávání okolí.

Dobře věděli, že nemůžu nikam zmizet a že se nedokážu skrýt tak dokonale, aby mě nikdo z miliónů obyvatel města nespatřil.

Šramot v sousední místnosti sílil a pak jsem podvědomě ucítil, že někdo vzal za kliku dveří mého úkrytu. Smysly se vybičovaly k neslychané aktivitě. Jen jsem trochu zaúpěl, protože při prvním pohybu povolila lehká přediva strupu na levém předloktí, to už jsem však byl v půldruhametrové výšce a protahoval se pootevřeným sklepním okénkem, o němž jsem byl původně přesvědčen, že jím proleze jen kočka. Octl jsem se na malém dvorku. Chvilí jsem setrval na místě a tak jsem mohl vytušit, nikoliv zahlédnout, jak kdosi otevřel dveře do mého sklípku, udělal dva tři kroky a pak za sebou neobyčejně tiše zavřel. Nebyli to tedy honci, ti by se chovali rozhodněji a měli by s sebou světlo. Byl to někdo z domu, ale to na mém postavem nic neměnilo. Kdyby mě spatřil, udělal by totéž, co bych vykonal i já včera touhle dobou.

Ne, tady pro mne už nebylo bezpečno. Musel jsem se přemístit o pár bloků dál a vyzkoušet tamní sklepy či půdy. Ideální by byl kanál, ale pro podobné případy je nechaly městské úřady tu a tam osadit mřížemi. Kanály se staly pastmi, v nichž zahynul ne jeden pronásledovaný. Umínil jsem si, že zkusím objevit prázdný byt, jehož majitelé jsou na dovolené či jinde mimo domov. Tam bych mohl přežít dalších pár hodin než mě najdou. Mohl bych za sebou mít už polovinu honičky, tu druhou asi budu muset vydržet na nohou. Dvacet čtyři hodin chůze, to je sto kilometrů. Nu, Marceli, do toho.

Vyšel jsem na ulici a zastavil jsem se. Opřel jsem se zády o oprýskaný lak velkých dveří a nebyl schopen pohybu. Všechny mé plány se mi dokonale zhroutily. Ne, sil jsem měl ještě dost, ale v tu chvíli jsem propadl úplně beznaději. Trpně jsem se poddal osudu a čekal jsem, až laso, které plulo ve vzdálenosti necelých padesáti metrů, dolétne ke mně, omotá mě a začne mě zvolna trávit. Jako fascinován jsem hleděl na toho lehce světélkujícího hada vznešeně se vlnícího nevysoko nad chodníkem. Jemu v patách kráčely snad tři stovky lidí, převážně výrostků v černých oblecích prošpikovaných kovovými hroty. Z jejich zlověstných tváří nebylo možno

vyčíst jedinou stopu milosti. Ještě dvě vteřiny. Už jsem téměř vnímal dotyk toho nesmyslného předmětu, toho požírače bezbranného života, a opět se probudila rána na paži a začala nesnesitelně pálit. Brzy mě takhle bude bolet celé tělo, brzy táž bolest pronikne hluboko do útrob a já budu nesnesitelně výt k potěše několika cyniků. Ještě metr.

Zavřel jsem oči. Když jsem po chvíli pozvedl víčka, viděl jsem ten kráčeující dav už jen zezadu a laso mizelo za nejbližším rohem.

To nebylo moje laso! - Měl jsem si toho všimnout hned, protože na mne přímo útočilo zelenou barvou své hlavičky. To však nutně znamená, že někde v okolí se skrývá ještě jeden nešťastník, jehož stíhá tíž osud jako mě. Neviděl jsem jak ta jeho obluda byla dlouhá, ale protože honba málokdy začíná uprostřed noci, mohu odhadovat, že má také za sebou nejméně osm devět hodin pronásledování. A laso zjevně bloudilo, to jsem si uvědomil ve chvíli, kdy se opět vynořilo z aleje lip a vznášelo se kolem mne stejnou trasou sledováno týmiž kamennými tvářemi a rukama s boxery a holemi.

"Hej, dědku, neviděls tady někde Filneye?" zaskřehotal jeden z nich a bezděčně si pohrával s břitvou. Bylo zjevné, že je mu na obtíž i jen moje přítomnost. V noci se dav pronásledovatelů mění v dav vrahů. "Už dvě hodinky se ho snažím najít," odvětil jsem suchými rty. "Je někde v prdeli," snažil jsem se přizpůsobit jejich mentální úrovni.

"To vím taky, ty vole," řekl, ale nechal mě na pokoji.

Měl jsem neuvěřitelné štěstí, že mě nepoznal. Ale on si patrně ani neuvědomil, že v tuto chvíli běží v městě dvě honičky a že bych já mohl mít takovou drzost a vlézt do cesty jinému lasu. Napadlo mi, že by nemuselo být k zahození se k tomu davu připojit - pod svícnem přece bývá tma - ale už se neobjevili. Chvíli jsem přemýšlel a pak jsem se vrátil do svého nočního úkrytu.

Hbitě jsem se protáhl okénkem a stanul tváří v tvář tomu nejvyděšenějšímu člověku, jakého jsem kdy mohl vidět.

"Netřeš se tak, Filneyi," snažil jsem se ho uklidnit, ale bylo to zbytečné. Klesl přede mnou na kolena a modlil se ke mně jako k nějakému pánuobohu.

"Prosím vás, pane, nechte mě, neudávejte mě. Já za nic nemůžu, to ta svině Wester..."

Dosedl jsem vedle něho. Byl to takový zvláštní pocit mít vedle sebe spřízněnou duši. Těžko uvěřit, že se takový nenápadný mužík mohl komusi tak mocnému, jako je Wester, natolik znelíbit, že do něj investoval další milión. Ta informace byla pro mě vůbec překvapivá - nikdy jsem netušil, že by Wester byl schopen během jednoho dne investovat do dvou las současně. Asi se rozhodl, že takovýmto rozhodným tahem zlikviduje veškerou konkurenci, nu a s ní pochopitelně jako třísky při kácení lesa smete takové mravenečky, jako je Filney nebo Dam.

Filney se přece jenom trochu vzpamatoval, když poznal, že nesahám po telefonu. Ostatně i kdyby chtěl, žádný jsem neměl. On však měl svůj náramek nadále na zápěstí.

"Co jste mu udělal?" zeptal jsem se jen tak pro zajímavost. Ztěžka vzdychl.

"Trochu jsem se na plovárně zadíval na jednu hezkou holku. To je moje nemoc, ženské. Koketovala se mnou, pohrávala si se mnou jako kočka s myší. Viděla ve mně nulu a já v ní Venuši. Copak mě mohlo napadnout, že je to osobní sekretářka..."

"Klaudie Rossová?" skočil jsem mu do řeči.

"Jo, tak se jmenuje."

Pěkná sekretářka, pěkná referentka. Dělá Westerovi návnadu. Laso není možné hodit jen tak někomu, na to je třeba mít zákonný důvod. Wester je člověk bez závazků a snadno takovou potvoru zaregistruje jako svou milenkou. Potom každý muž, jenž se pokusí o jakýkoliv kontakt, může být ve smyslu zákona označen za narušitele rodinného krbu a výzva k souboji může následovat. Obviněný mu to může pochopitelně oplatit. Musí však na to mít.

Musí na to mít...

Mít tak na to, to bych Westerovi pěkně zatopil. Ale on si dobře spočítal, že výše mého bankovního konta nestačí ani na to, abych proti němu spletl i jen ubohoučký šestimetrový špagát. A kdo by mi v této situaci půjčil? Jen takový blázen, který by stál o to běhat o den později s lasem v zádech. Bylo zjevné, že všechny náklady na reklamu investuje Westerova společnost výhradně prostřednictvím lasa. Je to nejdražší, ale současně i nejúčinnější propagace.

"Jakou délku vám hodil, Filneyi?"

"Čtyřicet metrů, víc než dost. Mám slabé srdce, víc už asi nevydržím. Teď se potřebuju jen trochu prospat. Celou noc jsem na nohou, celou noc utíkám."

"Kudy jste to bral?"

Trochu se mi pokoušel objasnit trasu svého úprku. Nedalo mi to, abych ho trochu nepoučil o základních principech při útěku před lasem. Vypadalo to, že má v nohách skoro padesát kilometrů někdy i rychlým během, zatímco ve skutečnosti stačilo celkem pohodlně chodit. Já toho už měl dost, ale Filney byl úplně na dně. Když usínal, ještě z polospánku mi děkoval. Stal jsem se v jeho očích tím nejsvatějším svatým, jeho spasitelem, jeho zachráncem. Neznal ještě život. Já už trochu ano, já už se včera přesvědčil, jakými lidmi jsem obklopen.

Po půl hodiny jsem do něj dvakrát strčil, ani se nepohnul. Zběsilé laso a dav zabijáků stále ještě krouží tady někde kolem. Stiskl jsem tlačítko jeho telefonku na zápěstí a navolil jsem kód.

"U přístroje Marcel Dam." Bylo důležité říct celé jméno. "Hledaný Filney se nachází ve sklepní místnosti v ulici Nad záhonem, číslo sedmnáct."

To stačilo.

Čekal jsem slabých pět minut. Pak jsem uslyšel dupot těžkých bot na schodech.

"Filney!" zatřásl jsem s ním a dalo mi dost práce ho probudit. Podařilo se mi to ve chvíli, kdy se otevřely dveře a za svitu kapesních svítilen dovnitř proniklo laso. Nejdřív jsem se vyděsil, že má červenou hlavičku, ale skutečnost byla jiná.

"Zmiz!" vykřikl jsem na něj a pak jsem jen nezúčastněně sledoval, jak zoufale klopýtá, chytá se stěn a plouží se po čtyřech nahoru, vstříc poslednímu rozbřesku svého života. Byl tak vysílen, že neměl naději. Nikdy se také nedověděl, kdo laso vlastně zavolał.

Když jsem asi po minutě vyšel na ulici, našel jsem ho ještě živého, ale napůl stráveného tou nazelenalou příšerou, která ho obtočila jako hroznýš a zvolna měnila dosud pevné tělo v kapalinu, kterou za nechutných zvuků vtahovala do sebe. Kolemstojící dav byl v extázi, teleobjektivy kamer vychutnávaly ty největší detaily obličejů i rozkládajících se částí těla.

Vydržel jsem se dívat na výsledek svého počínání až do konce a bylo zvláštní, že jsem vůbec nic necítil, ani stud. Ostatně zachoval jsem se v souladu se zákonem džungle, který ve hře na laso platil. Byl jsem stále ještě plnoprávným občanem a udělal jsem jen to, co by v dané situaci učinil každý.

Pochopitelně netrvalo dlouho a dav nad vypitým Filneyem a rozplývajícím se lasem poznal, že nemusí čekat dlouho na další kratochvíli. Moje laso s jasně červeně svítící hlavičkou vyklouzlo zpoza rohu sledováno nevelkou skupinkou vytrvalců, která se však brzy měla rozmnožit.

"Neváhejte a pojďte se mnou, přátelé, " vyzval jsem dav a usmál se na potencionální nepřátele.

"Brzy se dočkáte dalších zajímavých událostí. "

Měl jsem vše dobře spočítáno. Za ohlášení Filneye, za poslední informaci, dostanu celých tři sta tisíc. Za ohlášení sebe sama, ač je to absurdní, mi náleží dalších deset tisíc a pokud by mě laso dostalo, dalších tři sta tisíc se stane součástí mé pozůstalosti; tuhle radost jsem však nikomu dělat nemínil. Nu, a jakési konto v bance přece jen mám.

Ta banka byla však vzdálena víc než dvacet kilometrů. Urazit tuto vzdálenost mi trvalo něco přes pět hodin, které mi k tomuto úseku mé nádherné, přesto však k mé lítosti stále se zkracující laso

stanovilo. Do banky jsem vešel s náskokem jedné minuty - nesmírně mi záleželo na tom, aby mě laso neztratilo z očí.

"Jsem Marcel Dam," řekl jsem úředníku tvářícímu se jako vyschlá sépie. "Chci vybrat celé konto." Lhostejně navolil pár cifer na terminálu.

"Vaše konto má výši tři sta dvacet tisíc," řekl nezúčastněně.

"Připočtete ještě dalších tři sta tisíc z konta Úřadu pro řízení zvláštních reklamních akcí."

Do úřadovny vplulo jasně zářící laso a jemu v patách veškerá padesátka mých nejméně příznivců s dvěma kameramany. Zbytek se zřízencům banky podařilo zadržet venku.

"Doufám, pane, že vám nevadí, když během vašeho úředního výkonu budu trochu chodit," řekl jsem vyděšenému ouřadovi, který mezitím stačil zjistit, že co se týče výše konta mám pravdu. Nesměle kývl, s něčím takovým se jistě neměl příležitost za své dlouhé kariéry setkat. Při příští krátké zastávce u okénka jsem spatřil, jak nervózně přepočítává peníze, o chvíli později už ležely na pultě. Absolvoval jsem ještě dva okruhy mezi udivenými zákazníky a mahagonovými lavičkami. Při prvním jsem se stačil podepsat, během druhého jsem pak s rozkoší přepočítal ten balík tisícovek.

Se slovy díky jsem opustil prostor banky a vydal se na další cestu. Měl jsem před sebou ještě asi pět kilometrů s lasem v zádech, a přestože mi nohy už odmítaly sloužit, bylo nutné je absolvovat. Pokud budu mít štěstí, budou to kilometry poslední.

Cestou jsem vykonal ještě jednu nezbytnou zastávku a tam jsem si odlehčil od svých draze nabytých peněz.

Do reprezentačního sálu Westerovy společnosti se mi podařilo vejít ve chvíli, kdy probíhalo zasedání správní rady. Nenašel se nikdo, kdo by se odvážil bránit mi ve vstupu. Laso pět metrů za mými zády bylo srozumitelnější než každá propustka.

Kráčel jsem ztěžka kolem stěn vykládaných dřevem a ověšených originály vzácných obrazů a vychutnával jsem Westerův šok. Ostatní členové této svérázné společnosti výrobců moučných sušenek hleděli neméně překvapeni než on a čekali, jak se situace vyvine. Já však mlčel a nechal jsem Westera, ať první kartu vynese on. Nevydržel to dlouho.

"Vyveďte toho samozvance," vykřikl zoufale.

"Ale Westere," usmál jsem se na něj. Dalo mi dost přemáhání usmívat se po tak dlouhém pochodu s tělem rozbolavěným jako z mučírny. Musil jsem v té chvíli mluvit trochu hlasitěji, neboť jsem se právě promenoval na opačné straně sálu než stálo jeho zlatém vykládané křeslo. "Copak neznáte zákon o nedotknutelnosti pronásledovaného, příteli? A pak, před lasem mohu prchat kudy chci, a to za mnou, pokud je mi známo, je váš produkt. Tak si ho taky trochu prohlédněte."

Během těchto slov jsem se dostal až k němu.

"Co mi vlastně chcete?" přešel přece jenom na trochu zdvořilejší tón.

"Celkem nic zvláštního. Jen jsem vám přišel hodit laso."

Vyskočil ze židle a zbrunátněl, pleš se mu zablýskala o poznání silněji. V tomto okamžiku začalo odpočítávám třiceti vteřin. "Dnes od dvanácti hodin jedenácti minut, Westere, pamatujte si ten čas."

Údaj byl úplně přesný, přímo nad ním visely překrásné nástěnné hodiny. Pokoušel se něco říct, ale prokazatelně ztratil řeč.

"Co bych neudělal pro obveselení veřejnosti, Westere," zašklebil jsem se, když jsem prošel kolem něj. Sledoval mé laso jako nějakou božskou svátost.

"Vy jste se zbláznil, Dame," přivedl konečně hlasivky k činnosti. "Zmizte a já vám to vaše laso nechám zkrátit o deset metrů. Uznávám, že tenhle trik je docela dobrý."

"Je výborný, Westere. Jen vám musím ještě sdělit jisté podrobnosti o koeficientu. Pouhých osm metrů, víte, ale já si myslím, že je bude čím nastavit."

Čas uplynul. Vyskočil jsem na stůl a šlapal po poházených papírech a mezi sklenkami směrem k němu. Nechal jsem si vlastní laso připlout téměř až k rameni a pak jsem vytáhl z kapsy sedlo, jež jsem pořídil za ten pakatel šesti set třiceti tisíc. Pečlivě jsem zamířil a pásal se tou hrůzou sršící z Westerovy pokřivené tváře. Slyšel jsem úder padajících židlí a periferním viděním, jsem zaznamenal zděšeně prchající členy Westerovy správní rady, kteří od svého prezidenta v tak osudové chvíli odvrátili tvář.

"Neblázni, Dame!" vykřikl ještě Wester, ale to už jsem stiskl spoušť. Šlo to neuvěřitelně lehce. S úlevou jsem se konečně zastavil. V témže okamžiku pohašla červená barva za mými zády. Z hlavně sedla, stále ještě mířícího do Westerova obličeje se začal soukat překrásný zelený hádek. Jakmile se při jeho stanovené rychlosti čtyř kilometrů za hodinu vyvléklo na čistý vzduch určených osm metrů, těch devětadvacet, které jsem měl ještě za zády, se s nimi poslušně spojilo.

Padl jsem na stůl. Na zpocenou tvář setmi přilepil jakýsi oběžník, neměl jsem však sílu jej sundat. Neviděl jsem nic, zato jsem slyšel nelidský řev toho tloušťáka, vnímal jsem dupot desítek párů obuv a pak strašlivé supění. Jak rád bych se podíval, jak se jeho neforemné tělo valí dolů po schodech, jak rád bych se pásal na děsu v jeho očích, ale už jsem na to neměl sílu.

Ne, Wester už neměl čas nikoho podplatit, neměl ani příležitost si koupit nové laso a vrátit, mi je i s úroky. Laso si ho vychutnalo necelých sto metrů od jeho vlastního paláce.

Já ležel na ubruse a zhnusen životem i sám sebou jsem polykal slané slzy a zatínal zuby do tkaniny, abych neřval hrůzou.